

[Ole Bjørn Kraft.]

huske, blev der for godt et Aar siden nedsat et Udvalg med det ærede Medlem, fhv. Indenrigsminister Hr. Bertel Dahlgaard som Formand, der netop fik til Opgave at behandle alle de herhenhørende Spørgsmaal. Det første Resultat af Udvalgets Arbejde blev Loven om Statens Bygningsdirektorat. Jeg haaber, at vi snart maa høre mere fra dette Udvalg angaaende de øvrige vigtige Problemer. Bolignøden er stor, og vi ved, at vi væsentligt maa bygge med egne hjemlige Midler. Meget nødtigt vil vi som under Bolignødsperioden under den sidste Krig se en Del midlertidige Barakker, der ikke blev saa forfærdelig midlertidige endda, opført til Afhjælpning af Bolignøden. Mit Parti haaber derfor, at Udvalget snart maa kunne forelægge en Betænkning, der kan angive Vejene for Støtte til det lave Byggeri.

Som jeg indledede dette Afsnit med at sige: Vort sociale og civilisatoriske Arbejde maa vi fortsætte ogsaa under de givne Vilkaar, saa godt som vi formaar det, og næppe nogen social Foranstaltning er af en saadan Værdi som en god, sund og efter Forholdene rummelig Bolig. Konservatismen betragter det som en Pligt at lægge Forholdene saadan til Rette, at ogsaa den ganske almindelige, jævne Mand kan faa Del i disse Goder, og heri vil sikkert alle Partier være enige, saaledes at Muligheden for en nyttig Lovgivning paa dette Omraade i rigt Maal skulde være til Stede.

Inden jeg gaar over til nogle afsluttende, mere almindelige politiske Bemærkninger, vil jeg gerne takke Forsvarsministeren for Forslaget i Finansudvalget om Forhøjelse af de indkaldte værnepligtiges Aflønning og Indførelse af en Beklædningsgodtgørelse. Sagen har været til Diskussion i Offentligheden i nogen Tid, og Ministeren ved gennem vor Anmodning om et Samraad i Finansudvalget, at vi havde ønsket dette Spørgsmaal rejst. Jeg er derfor glad for, at Forsvarsministeren ikke holdt fast ved sin første Reaktion, da Spørgsmaalet kom frem: at ville udsætte Sagen, til en almindelig Forsvarslovgivning kunde gennemføres; thi det er netop nu rigtigt at sørge for tilfredsstillende Vilkaar for det Faatal af værnepligtige, der for Tiden kan indkaldes til Tjeneste under Fanerne. Naar Værnepligten paa den Maade indskrænkes til en Brøkdel af dem, der kunde komme i Betragtning, kan den føles tyngende for den enkelte, og det synes mig ganske klart, at Staten maa sørge for, at der hertil ikke yderligere føjes økonomiske Vanskeligheder ved en for ringe Aflønning. Jeg haaber der-

for, at Sagen vil faa en let Gang gennem Finansudvalget, og lad mig tilføje, at jeg vilde finde det helt naturligt, om man samtidig vilde vende tilbage til den tidligere Ordning, hvorefter Soldaterne fik Frirejser paa Statsbanerne i et vist Omfang. Saa vidt jeg ved, er Retten frataget dem nu til Stadighed, og jeg er ikke overbevist om, at der er nogen som helst Nødvendighed derfor. Tværtimod finder jeg det ganske urimeligt, at man har foretaget denne Indskrænkning, og jeg vil meget indtrængende henstille til de Ministre, under hvem dette Spørgsmaal sorterer, at denne Beslutning bliver gjort om.

Med Forslaget om de forhøjede Lønninger og med Bevillingerne i sidste Samling til Udbedring af Kaserneforholdene har vi rettet paa de værste Mangler under de nuværende Forhold, men der er endnu et enkelt Omraade, jeg vil bede Forsvarsministeren fæstne sin Opmærksomhed ved: at finde en mere tilfredsstillende Ordning af Udbetaling af den Støtte, som i mange Tilfælde maa ydes de indkaldtes Familier. Der findes i Socialreformen et ret tilfredsstillende Grundlag — selv om vi ogsaa nok senere kommer til at revidere dette lidt — for selve det økonomiske Omfang af Støtten, men jeg tror, at den ofte svigter paa Grund af manglende Vejledning, og fordi mange af de indkaldtes Familier ikke er fortrolige med Henvisningen til Socialkontorerne. I Sverige har man her et System, som det vil være værdifuldt at faa undersøgt nærmere, saaledes at man kan vurdere, om det eventuelt kan overflyttes til vore Forhold.

Tiden siden den 9. April 1940 har for det danske Forsvars Mænd været en bitter og vanskelig Tid. De indskrænkede Vilkaar, under hvilke de har maattet udføre deres Gerning, og den hele Situation har for Befalingsmænd af alle Grader været en tung sjælelig Belastning. Man maa beundre den Karakterstyrke og den Pligttrøskab, hvormed Gerningen trods alt er blevet udført. Baade Stat og Folk har al god Grund til at yde Befalingsmændene den største Anerkendelse herfor.

De sidste Tidens Begivenheder, hvorved alle indkaldte danske Troppedele nu er blevet samlet paa Fyn, Lolland og Sjælland, har yderligere for Befalingsmændene været en smertelig Kendsgerning at tage Stilling til. Forsvarets Befalingsmænd og værnepligtige i disse Aar skal vide, at vi forstaa, hvorledes de maa føle, og at vi takker dem for det Eksempel paa Disciplin og Trofasthed mod et Livskald, som de